

Arrest

nr. 334 706 van 21 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juli 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 december 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Spaanse broer Y. B. E. A. (...).

1.2. Op 14 juni 2021 weigerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 10 augustus 2021 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid van dezelfde referentiepersoon, zijn Spaanse broer.

1.4. Op 3 december 2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op dezelfde dag legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod op aan de verzoekende partij voor drie jaar (bijlage 13sexies).

1.5. Bij arrest met nummer 272 492 van 10 mei 2022 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de in punt 1.4. vermelde beslissing weigering

van verblijf van meer dan drie maanden. De beslissing van 3 december 2021 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, evenals de beslissing tot afgifte van het inreisverbod werden evenwel vernietigd.

1.6. Op 4 november 2022 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart als een ander familielid in functie van zijn Spaanse broer.

1.7. Op 5 mei 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op dezelfde dag legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod op aan verzoeker voor drie jaar (bijlage 13sexies). Deze beslissingen werden op 4 juli 2023 ingetrokken. Bij arrest met nummer 296 335 van 26 oktober 2023 verwierp de Raad het beroep tegen voormelde beslissingen van 5 mei 2021, daar het beroep doelloos was geworden..

1.8. Op 4 juli 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing werd geen beroep ingesteld bij de Raad.

1.9. Op 4 juli 2023 werd tevens aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : X

geboorteplaats : Zaio

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(i).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04.07.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene kwam op 25.07.2018 via Nederland de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Hij keerde echter niet terug naar Marokko en diende 3 keer na elkaar in België een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse broer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 29.12.2020 werd geweigerd op 14.06.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende al op 10.08.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd geweigerd op 03.12.2021. Bij arrest nr. 272.492 van 10 mei 2022 (betekend op 17 mei 2022) verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwisting het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de weigeringsbeslissing van 3.12.2021. Ondanks dit arrest diende betrokkene op 04.11.2022 een derde aanvraag gezinshereniging met zijn broer in, die op 04.07.2023 werd geweigerd. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermog te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het

land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 27 oktober 2023 via J-BOX in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om een nota en het administratief dossier in te dienen was 6 november 2023.

Verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen neer te leggen. Dit heeft enkel als gevolg dat er geen verweer is op de middelen. Het houdt niet in dat de middelen gegrond moeten worden bevonden door de Raad.

Op 14 augustus 2025 werd aan de Raad een administratief dossier overgemaakt. Dit is manifest buiten de in artikel 39/81, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt in dat verband als volgt:

"Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn."

Het gegeven dat verweerder alsnog vier dagen voor de sluiting van de debatten het administratief dossier neerlegt, laat niet toe af te zien van de in voormelde bepaling omschreven gevolgen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 9734 (c)).

Ter terechtzitting hierop gewezen, gedraagt de advocaat van de verweerder zich naar de wijsheid van de Raad.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 1, 74/11 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Zij zet haar middel als volgt uiteen:

"(...)

BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR

De bestreden beslissing is omzeggens identiek aan de ingetrokken beslissing van 5 mei 2023. (stuk 5)

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat de beslissing tot verwijdering van 4 juli 2023 gepaard gaat met een inreisverbod en steunt zich op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel 74/11, §1 vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

Het inreisverbod wordt aldus gemotiveerd door te verwijzen naar de verwijderingsbeslissing waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan.

De verwijderingsbeslissing die aan verzoeker geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek, wordt gemotiveerd aan de hand van een beweerd risico op onderduiken bestaat.

Wat betreft dit (beweerd) risico op onderduiken, dient verwezen te worden naar artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet dat stelt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn. Het dient na een individueel onderzoek en op basis van één of meer van de criteria vermeld in artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet te worden vastgesteld. Van deze criteria vermeld in artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet citeert de verwijderingsbeslissing enkel onderdeel 6°.

Dit luidt:

“§ 2

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

(...)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

(...)”

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker onmiddellijk na een beslissing tot weigering van verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Dit is onjuist.

De huidige aanvraag werd ingediend op 4 november 2022. De voorgaande beslissing tot weigering van verblijf dateerde van 3 december 2021. Tegen deze beslissing werd een beroep tot nietigverklaring aangetekend. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat uitspraak deed omtrent dit beroep, dateert van 10 mei 2022. Er kan dan ook bezwaarlijk worden voorgehouden dat de huidige aanvraag onmiddellijk na de vorige beslissing tot weigering werd ingediend.

Dit wringt des te meer aangezien het vermelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 272 492 van 10 mei 2022 zowel het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 december 2021 vernietigt als het inreisverbod van dezelfde datum. Hiervan maakt de bestreden beslissing geen enkele melding.

Bovendien heeft verzoeker bij deze nieuwe aanvraag van 4 november 2022 nieuwe stukken voorgelegd aangaande zijn onvermogen in het land van herkomst. In de ingetrokken beslissingen van 5 mei 2023 werden deze nieuwe stukken niet besproken. (zie stuk 9 & 10: attestation du revenu en attestation de non imposition TH-TSC) Deze beide stukken werden afgeleverd door de bevoegde Marokkaanse overheden op 22 juli 2022.

Het is niet zo dat verzoeker bij de huidige aanvraag louter naar de eerder voorgelegde stukken heeft verwezen.

De feitelijke motivering is dus onjuist.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing legt een inreisverbod op voor drie jaar. Ze stelt rekening te houden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11 vreemdelingenwet, maar geeft geen afdoende motivering waarom in het specifieke geval van verzoeker de maximale termijn (drie jaar) diende te worden opgelegd.

Artikel 74/11 vreemdelingenwet stelt dat de maximumtermijn voor het inreisverbod drie jaar bedraagt. De bestreden beslissing bevat geen concrete argumentatie waarom de maximumtermijn dient te worden opgelegd.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en dat zij die niet correct heeft beoordeeld. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.

Het middel is gegrond.”

3.2. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 1, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste middel onderdeel citeert zij artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en wijst erop dat het inreisverbod gemotiveerd werd door te verwijzen naar de beslissing tot verwijdering waarin geen termijn van vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zij vervolgt dat de termijn van 0 dagen steunt op het motief dat er volgens de gemachtigde een risico bestaat op onderduiken. De verzoekende partij verwijst daarbij naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn, en dat dit risico dient vastgesteld te worden na een individueel onderzoek op basis van een of meer criteria. De verzoekende partij wijst erop dat het risico op onderduiken gestoeld is op artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet, en betoogt dat het motief dat de verzoekende partij onmiddellijk een nieuwe aanvraag heeft ingediend na een beslissing van weigering van verblijf onjuist is aangezien de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend op 4 november 2022, terwijl de voorgaande aanvraag dateerde van 3 december 2021.

Zij merkt aansluitend op dat de Raad bij arrest met nummer 272 492 van 10 mei 2022 zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als het inreisverbod van 3 december 2021 heeft vernietigd, een gegeven waarvan de bestreden beslissing geen melding maakt. Zij benadrukt voorts dat het niet zo is dat zij bij de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging van 4 november 2022 louter verwezen heeft naar de eerder neergelegde stukken, doch nieuwe stukken heeft voorgelegd teneinde haar onvermogen in het land van herkomst aan te tonen. Zij besluit dat de feitelijke motivering onjuist is. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat het bestreden inreisverbod geen afdoende motivering geeft waarom in het licht van de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de maximale termijn van drie jaar diende te worden opgelegd. Zij stelt dat de bestreden beslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en dat die niet correct werden beoordeeld, waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

3.3. Daar waar de verzoekende partij opwerpt dat zij geenszins onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, bekritiseert zij het feit dat haar op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er in haar hoofde sprake zou zijn van een risico tot onderduiken. De Raad wijst erop dat het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek zijn oorsprong vindt in de in het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 4 juli 2023. Indien de verzoekende partij zich tegen het ontbreken van een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten wil verzetten, dan komt het haar toe om het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij geen beroep heeft ingediend tegen de het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de bijlage 20 van 4 juli 2023, waardoor deze beslissing dan ook definitief is. In de mate dat het grief gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juli 2023, dat niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep, is het middel dan ook onontvankelijk.

3.4. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom in het specifieke geval van de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in

aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending opwerpt.

3.5. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”.

De Raad merkt op dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn van drie jaar heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde teneinde de duur van het inreisverbod van drie jaar te onderbouwen als determinerend motief weergeeft dat de verzoekende partij drie aanvragen gezinshereniging in functie van haar Spaanse broer heeft ingediend. De gemachtigde wijst erop dat de verzoekende partij een eerste aanvraag heeft ingediend op 29 december 2020, dat deze aanvraag geweigerd werd op 14 juni 2021, dat de verzoekende partij niet in beroep ging tegen deze weigeringsbeslissing, en dat zij vervolgens reeds op 10 augustus 2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon. Hij vervolgt dat deze aanvraag op 3 december 2021 geweigerd werd, dat het beroep tegen deze weigeringsbeslissing op 10 mei 2022 werd verworpen door de Raad, en dat de verzoekende partij ondanks dit arrest op 4 november 2022 een derde aanvraag gezinshereniging indiende. De gemachtigde leidt hieruit af dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

De verzoekende partij brengt daar vooreerst tegen in dat de derde aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend op 4 november 2022 en dit nadat de Raad op 10 mei 2022 het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 december 2021, alsook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 3 december 2021 vernietigd heeft, een gegeven waar de bestreden beslissing geen melding van maakt. Zij voert verder aan dat zij bij haar derde aanvraag gezinshereniging van 4 november 2022 nieuwe stukken heeft voorgelegd om haar onvermogen in het land van herkomst aan te tonen, met name een *attestation du revenu* en een *attestation de non-imposition TH-TSC*, beide afgeleverd op 22 juli 2022 door de bevoegde Marokkaanse autoriteiten.

3.6. De Raad dient samen met de verzoekende partij vast te stellen dat de gemachtigde weliswaar verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 272 492 van 10 mei 2022, doch dienaangaande enkel stelt dat de Raad blijkens dit arrest het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van 3 december 2021 heeft verworpen. De gemachtigde blijkt er aan voorbij te gaan dat de Raad middels hetzelfde arrest de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 december 2021 vernietigd heeft, en dit omdat het motief dat de verzoekende partij middels het indienen van haar tweede aanvraag voor een verblijfskaart misbruik zou maken van de procedure gezinshereniging als onregelmatig werd gekwalificeerd. Dienaangaande oordeelde de Raad als volgt:

“ De Raad stelt vast dat de motieven die de gemachtigde heeft weergegeven teneinde de duur van drie jaar te onderbouwen inderdaad grotendeels overeenkomen met de motieven die de gemachtigde heeft weerhouden om in de tweede bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Zo herhaalt de gemachtigde dat verzoeker niet in beroep ging tegen de weigeringsbeslissing van 14 juni 2021 en hij reeds op 10 augustus 2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde

referentiepersoon waarbij "hij opnieuw stukken voorlegde die hij reeds bij de eerste aanvraag voorlegde". Opnieuw leidt de gemachtigde hieruit af dat verzoeker de procedure op grond van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Nu verzoeker verwijst naar zijn betoog gericht tegen deze overweging, verwijst de Raad eveneens naar zijn vaststellingen dienaangaande: "De Raad moet verzoeker volgen dat uit het administratief dossier en uit de eerste bijlage 20 van 14 juni 2021 blijkt dat de gemachtigde toen uitdrukkelijk motiveerde aangaande het "attestation du revenu" van 5 november 2020 dat dit attest niet relevant is aangezien het betrekking heeft op het jaar 2020 en verzoeker in 2020 niet langer in Marokko verbleef en verder geen inhoudelijke opmerking maakte aangaande dit stuk. Er kan alleen maar vastgesteld worden dat verzoeker bij de tweede aanvraag een nieuw stuk van de Marokkaanse overheid heeft voorgelegd om tegemoet te komen aan deze kritiek, aangezien dat nieuw stuk wel betrekking heeft op de periode dat verzoeker nog in het herkomstland verbleef. Verder heeft verzoeker ook nog andere relevante nieuwe stukken voorgelegd die actualisaties betreffen van de loonfiches van de referentiepersoon en actualisaties die betrekking hebben op het feit dat verzoeker en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen OCMW-steun kregen. Dat verzoeker, zoals de gemachtigde vaststelt, ook stukken heeft voorgelegd bij de tweede aanvraag die hij reeds voorlegde bij de eerste aanvraag, kan in casu bezwaarlijk als misbruik worden beschouwd aangezien dit om relevante stukken gaat in het licht van zijn tweede aanvraag om gezinshereniging. De Raad volgt verzoeker dan ook dat de gemachtigde in casu de feitelijke gegevens niet correct en op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld als aanwijzingen van misbruik." Verder moet de Raad in het administratief dossier vaststellen, dat de gemachtigde aan dit motief een decisief belang heeft gehecht. Zo staat in het document: "voorstel tot invoering van een persoon in het SIS II" van 16 december 2021 onder "samenvatting van de feiten die aanleiding gaven tot de beslissing": "betrokkene is het voorwerp van een verwijderingsmaatregel met inreisverbod van 3 jaar uit hoofde van misbruik procedure inzake gezinshereniging (...)". Zoals supra vastgesteld, heeft de Raad in casu het standpunt van de gemachtigde dat verzoeker thans misbruik heeft gemaakt van de 47/1-procedure als onregelmatig bevonden. Dit motief, waaraan de gemachtigde een decisief belang heeft gehecht, maakt dan ook dat de gemachtigde inderdaad niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom thans een termijn van drie jaar wordt opgelegd, zoals verzoeker aanvoert."

Uit voormeld met gezag van gewijsde bekleedt arrest volgt derhalve reeds dat er niet kan gesteld worden dat de verzoekende partij misbruik heeft gemaakt van de procedure gezinshereniging bij het indienen van haar tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 10 augustus 2021, dit omdat de verzoekende partij bij die tweede aanvraag relevante nieuwe stukken had voorgelegd die specifiek tegemoetkwamen aan de kritiek die de gemachtigde had geuit bij de beoordeling van de eerste aanvraag. Aldus stelt zich de vraag of de gemachtigde op goede gronden geoordeeld heeft dat de verzoekende partij door het indienen van de derde aanvraag tot gezinshereniging van 4 november 2022 wél misbruik heeft gemaakt van de procedure gezinshereniging.

3.7. Gelet op het gegeven dat het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk verwijst naar de beslissing van 4 juli 2023 waarbij de aanvraag gezinshereniging werd geweigerd, en deze weigeringsbeslissing en het bestreden inreisverbod op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde zijn genomen en gelijktijdig aan de verzoekende partij zijn betekend, dienen de motieven van het bestreden inreisverbod, gelet op deze samenhang, dan ook gezamenlijk met die van de weigeringsbeslissing te worden gelezen. Bijgevolg dient bij de toetsing of de beoordeling van de gemachtigde in het bestreden inreisverbod dat de verzoekende partij de gezinsherenigingsprocedure misbruikt kennelijk onredelijk is eveneens rekening te worden gehouden met de motieven vervat in de bijlage 20 van 4 juli 2023, waarvan de verzoekende partij tevens ene kopie heeft toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift (inventaris verzoekschrift, stuk 1).

3.8. De Raad leest in voormelde bijlage 20 dat de verzoekende partij in kader van haar laatste aanvraag haar Marokkaans reispaspoort afgeleverd op 23 april 2018, een *attestation du revenu* n°19047/2020 van 05 november 2020, *attestation du revenu* n°150051/2021 dd. 13.07.2021, bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de verzoekende partij, geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon, geactualiseerde attesten waaruit blijkt dat verzoekende partij en de referentiepersoon op datum van de attesten niet ten laste zijn van het OCMW te Zwijndrecht, en een verklaring van lidmaatschap bij de Voorzorg op naam van de verzoekende partij heeft voorgelegd. Blijkens de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf heeft de verzoekende partij bij haar vorige aanvragen ook reeds haar reispaspoort, bewijzen van geldstortingen, loonfiches op naam van de referentiepersoon en OCMW-attesten van niet ten laste zijnde van het OCMW voorgelegd. Dit zijn aldus stukken die reeds bij de vorige aanvragen werden besproken en waarbij geoordeeld werd dat deze stukken niet aantonen dat verzoekende partij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of ten laste was van de referentiepersoon. Het loutere feit dat sommige van deze stukken geactualiseerd werden kan daar uiteraard geen afbreuk aan doen.

De verzoekende partij voert evenwel aan dat zij bij haar derde aanvraag gezinshereniging van 4 november 2022 niet louter verwezen heeft naar eerder neergelegde stukken, doch nieuwe stukken heeft voorgelegd om

haar onvermogen in het land van herkomst aan te tonen, met name een *attestation du revenu* en een *attestation de non-imposition TH-TSC*, beide afgeleverd op 22 juli 2022 door de bevoegde Marokkaanse autoriteiten. In de weigeringsbeslissing van 4 juli 2023 leest de Raad aangaande de door de verzoekende partij voorgelegde attesten ter staving van haar onvermogen in haar land van herkomst evenwel het volgende:

“ - ‘*attestation du revenu*’ n°19047/2020 dd. 05.11.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene voor 2020 geen belastingaangifte indiende. Dit document diende betrokkene reeds voor in het kader van de vorige procedure gezinshereniging, ingediend op 29.12.2020, welke op 14.06.2021 werd geweigerd. Gezien betrokkene in 2020 niet langer in Marokko verbleef, is dit attest niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging en kan het niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene. Dit document werd reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging.

‘*attestation du revenu*’ n°150051/2021 dd. 13.07.2021 (dit document werd reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging) waarin wordt aangegeven dat betrokkene geen inkomsten aangaf in Marokko voor de jaren 2016, 2017 en 2018. In het arrest van de RVV van nr. 272.492 van 10 mei 2022 (betekend op 17 mei 2022) verklaarde de RVV in verband met deze attesten reeds het volgende: - “In de attesten staat “*L’intéressée ne souscrit pas de déclarations de revenu global auprès de la direction générale de impôts pour l’année 2020 of “[idem] pour l’année 2016-2017-2018”*”. Een zeer letterlijke vertaling houdt in dat : « De betrokkene geen verklaringen indient van het globaal inkomen bij de Algemene Directie Belastingen voor het jaar ... ». Het doen van een belastingaangifte steunt aldus op de verklaringen van betrokkene.

- “Bovendien wijst de gemachtigde terecht op het feit dat dat bij de visumaanvrager verzoeker heeft gewezen op zijn economische activiteit als landbouwer. Dit was in 2018 en blijkt uit het administratief dossier.”

- “In principe kan aangenomen worden dat, nu verzoeker bij zijn visumaanvraag zijn economische activiteit als landbouwer heeft opgegeven, hij hiermee op zijn minst in zijn basisonderhoud kan voorzien, terwijl het ten laste zijn maar kan worden aanvaard als de steun van de referentiepersoon noodzakelijk is om in het basisonderhoud te kunnen voorzien”.

De *attestation du revenu* n°15966/2022 dd. 22.07.2022 en ‘*attestation de non-imposition a la TH-TSC* n° 15966/2022 dd. 22.07.2022’ waarin wordt aangegeven dat betrokkene geen inkomsten aangaf in Marokko voor de jaren 2016, 2017 en 2018 die betrokkene voorlegde in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging zijn slechts geactualiseerde attesten met dezelfde inhoud als bovenstaande attesten.”

Uit voormelde overweging blijkt dat de gemachtigde de door de verzoekende partij bij haar derde aanvraag tot gezinshereniging van 4 november 2022 voorgelegde attesten, met name de *attestation du revenu* en de *attestation de non-imposition TH-TSC* van 22 juli 2022, wel degelijk heeft onderzocht, doch heeft vastgesteld dat deze inhoudelijk identiek zijn aan de attesten die reeds in het kader van de tweede aanvraag werden overgelegd, met dien verstande dat enkel de datum van afgifte werd gewijzigd. De gemachtigde motiveert op afdoende wijze dat deze stukken, hoewel “nieuw”, geen nieuwe relevante feitelijke gegevens bevatten in vergelijking met het reeds voorgelegd attest van 13 juli 2021, dat betrekking had op dezelfde referentie jaren 2016, 2017 en 2018 en waarvan reeds werd geoordeeld dat het niet kan gelden als afdoend bewijs van het beweerde onvermogen, nu het slechts een verklaring op eer betreft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze feitelijke vaststellingen van de gemachtigde niet betwist. Zij heeft immers geen beroep ingesteld tegen de bijlage 20 van 4 juli 2023, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer is. Evenmin betwist de verzoekende partij middels onderhavig verzoekschrift dat de door haar voorgelegde attesten inhoudelijk identiek zijn aan het inkomensattest van 13 juli 2021 dat zij reeds had neergelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging, dat dit stuk reeds door de Raad werd besproken bij de vorige aanvraag en dat hierbij geoordeeld werd dat dit attest niet aard is verzoekers onvermogen aan te tonen toen hij nog in het herkomstland was.

Aldus blijkt dat de verzoekende partij driemaal na elkaar een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon die telkens negatief werd afgesloten, en dat zij in het kader van haar derde aanvraag verwees naar stukken die hetzij al werden voorgelegd, hetzij inhoudelijk identiek zij aan de stukken die zij bij de twee vorige aanvragen tot gezinshereniging had bijgebracht. Hoewel de verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat haar derde aanvraag geen schijn van kans had, nu zij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken en verder slechts geactualiseerde stukken neergelegde die geenszins vermogen tot een andere beoordeling te komen, heeft zij er alsnog voor gekozen om toch een derde aanvraag in te dienen. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat haar enige oogmerk erin bestond opnieuw tijdelijk toegelaten te worden in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. Immers is het zo dat een aanvraag gezinshereniging conform artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt dat de verzoekende partij - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Gelet op de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken heeft de gemachtigde niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat uit de handelswijze van verzoekende partij blijkt dat zij de gezinsherenigingsprocedure misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en dit tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. De verzoekende partij slaagt er niet in dit decisief motief van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde, door dit element mee te nemen bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod, is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij de feitelijke vaststellingen niet correct heeft beoordeeld.

3.9. Daar waar de verzoekende partij opwerpt dat de bestreden beslissing geen concrete argumentatie bevat waarom de maximumtermijn voor het inreisverbod dient te worden opgelegd, kan zij evenmin worden bijgetreden. De bestreden beslissing motiveert immers uitdrukkelijk waarom de duur van het inreisverbod op drie jaar werd vastgesteld en gaat hierbij in op de specifieke omstandigheden waarin de verzoekende partij verkeert. Zo neemt de gemachtigde de vaststelling dat de verzoekende partij oneigenlijk gebruik maakt van de gezinsherenigingsprocedure mee in de beoordeling inzake de duurtijd van het inreisverbod. Verder heeft de verwerende partij overwogen dat nergens uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij, een gezonde en volwassen persoon, niet in staat zou zijn om in het land van herkomst een leven op te bouwen zonder de nabijheid van zijn broer. De gemachtigde merkt bovendien op dat de verzoekende partij geen beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in België, en dat uit niets blijkt dat het inreisverbod de verzoekende partij zou verhinderen contact te onderhouden met haar in België verblijvende familieleden, hetzij via moderne communicatiemiddelen, hetzij via bezoeken van deze familieleden aan de verzoekende partij in Marokko. Tevens wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft in België, dat er evenmin sprake is van een medische problematiek of van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde besluit dat, gelet op deze elementen en gelet op het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt bevat het bestreden inreisverbod dus wel degelijk een specifieke motivering die de duur van het inreisverbod verantwoordt. Uit deze motivering blijkt bovendien dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een onderzoek naar en een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval heeft verricht, waarbij hij zowel rekening heeft gehouden met de voor de verzoekende partij ongunstige elementen, met name het misbruik van de gezinsherenigingsprocedure, als met de gunstige elementen, met name de aanwezigheid van familieleden op het Belgisch grondgebied. De gemachtigde heeft derhalve rekening gehouden met alle relevante elementen die bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en heeft op gemotiveerde wijze geoordeeld dat de maximumtermijn van drie jaar proportioneel is.

3.5.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond..

3.6. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS